

„Jsem vlaštovka. Mé hejno brzy odletí na jih za sluníčkem.“

„Ach, vezmi mě s sebou! Prosím!“ žadonil kaštánek.

„Nemůžu. Tam, kam letím, kaštany nerostou,“ odpověděla vlaštovka.

To se kaštánkovi zdálo nespravedlivé. Vlaštovka si mohla letět, jak daleko chtěla, ale kaštánek musel zůstat ve svém lese. Vlaštovka však zase záviděla kaštánkovi. „To mně by se zase líbilo být jako ty,“ řekla mu.

„Proč? Vždyť jsem malý a na rozdíl od tebe neumím létat,“ řekl kaštánek.

Ale vlaštovka odpověděla: „Já jsem pták a vždycky budu jen pták. Nic víc nikdy nebudu. Ale z tebe jednou vyroste strom. Staneš se něčím větším, než čím jsi teď, ale já budu vždycky jenom vlaštovka. A stromy jsou i pro další ptáky moc důležité. Spousta ptáčků si staví na stromech hnízda.“

